

ZIEMIA ŚWIĘTYCH I BŁOGOSŁAWIONYCH

Relikwie i relikwiarze Diecezji Tarnowskiej

ks. JAN BARTOSZEK

ZIEMIA ŚWIĘTYCH I BŁOGOSŁAWIONYCH

Relikwie i relikwiarze Diecezji Tarnowskiej

w obiektywie
KAMILA BAŃKOWSKIEGO

AD MMXVIII

niepodległa

POLSKA
STULECIE ODZYSKANIA
NIEPODLEGŁOŚCI

W ALBUMIE

© by ks. Jan Bartoszek, 2018

ISBN 978-83-938747-3-6

Nihil obstat
Tarnów, dnia 10.04.2018 r.
ks. dr hab. Ireneusz Stolarczyk

Imprimatur
OW-2.2/22/18, Tarnów, dnia 10.04.2018 r.
Wikariusz generalny
† Bp Leszek Leszkiewicz

Fotografia na okładce:
Relikwie św. Jana Pawła II
w relikwiarzu z Męciny,
fot. Kamil Bańkowski

Projekt i przygotowanie do druku
Anna Sarama (Prografix)

Słowo Biskupa Tarnowskiego

5

Wprowadzenie

7

Historia kultu relikwii

11

Niemy świadek męki Chrystusa – relikwie Krzyża Świętego

15

Syn niepodległej Polski – relikwie św. Jana Pawła II

27

Patronowie Polski i Diecezji Tarnowskiej

47

Apostołowie niepodległości

73

Relikwie kanonizowanych i beatyfikowanych w XX i XXI wieku

133

Relikwie z wcześniejszych wieków

185

Relikwiarze zbiorowe

219

Relikwie w mensach ołtarzowych

245

Alfabetyczny wykaz relikwii

248

SŁOWO BISKUPA TARNOWSKIEGO

Ludzkie życie jest bezcenne, a Polska to suma niepoliczonej rzeszy jej synów i córek, którzy oddali jej swe życie zarówno poprzez służbę, pracę, twórczy wysiłek, jak i ostateczne przypiętowanie wiernej miłości – ofiarę ze swego życia. Ludzkie życie – chociaż bezcenne – niejednokrotnie bywa kładzione na szali, gdy rzecz dotyczy wartości równie fundamentalnych, kiedy trzeba bronić innych lub ocalić godność i czystość swego sumienia. Konieczność dokonywania tych trudnych wyborów nieustannie powraca w historii, poddając całą ludzkość, narody i poszczególnych ludzi tej ostatecznej próbie.

Sto lat temu serce polskiego Narodu mogło ponownie uderzyć rytmem odzyskanej wolności, gdyż przez cały okres zniewolenia nie przestało bić wiarą i nadzieją na wolność w tak wielu synach i córkach tegoż Narodu. Polska mogła obudzić się do zmartwychwstania po ponad wiekowej niewoli, gdyż miała wielu odważnych i szlachetnych ludzi, którzy nie zaparli się jej pomimo szykan i prześladowań. Dzieje Polski i Polaków obfitują w wiele równie poruszających przykładów, które na trwałe znaczą karty naszej historii. Do nich zaliczają się między innymi święci i błogosławieni z okresu XIX wieku, których życie, modlitwa, duszpasterska posługa oraz działalność przyczyniła się do obudzenia religijnego, społecznego i narodowego Polaków. To oni inspirowali świeckich do tworzenia rozmaitych form życia społecznego, gospodarczego i kulturalnego. Relikwie wielu świętych i błogosławionych tego okresu znajdują się na terenie naszej diecezji, gdzie odbierają należny kult i pobudzają kolejne pokolenia do troski o wspólne dobro, jakim jest Ojczyzna. Człowiek wierzący pragnie poprzez relikwie jakby „dotknąć”, „zobaczyć” heroicznego naśladowcę Chrystusa, który w sposób nieprzeciętny naśladował swojego Mistrza i równie heroicznie służył swoim bliźnim. Cześć wobec relikwii, ich dotykanie czy oglądanie, ich bezpośrednia fizyczna bliskość, stają się jakoby „pasem transmisyjnym” ułatwiającym przekazanie danemu świętemu osobistych prośb i trosk. Poprzez relikwie człowiek wierzący pragnie nawiązać bardziej osobisty kontakt ze świętymi i błogosławionymi, a przez nich z samym Chrystusem. Wszelkie relikwie ostatecznie mają bowiem prowadzić do praźródła świętości, do wzorca świętości, czyli do samego Jezusa Chrystusa.

Gratulujemy Diecezjalnemu Instytutowi Akcji Katolickiej, który – zapraszając do współpracy poszczególne władze powiatowe i samorządowe naszej diecezji – wyszedł z cenną inicjatywą i podjął się opracowania niniejszego albumu prezentującego relikwie i relikwiarze Diecezji Tarnobrzegskiej.

Niech dla nas wszystkich jubileusz 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości będzie czasem wzmożonej modlitwy za Ojczyznę. Niech jej dzieje jeszcze mocniej zapiszą się w naszej pamięci i zakorzenią w sercach, zaś jej przyszłość niech będzie przedmiotem naszej nieustannej troski, której piękny i budujący przykład odnajdujemy w życiu tak wielu świętych i błogosławionych Polaków, którzy szczerze ukochali Boga i Ojczyznę.

† Andrzej Jez
BISKUP TARNOWSKI

Święci i błogosławieni, którym możemy oddawać cześć poprzez kult ich relikwii, są duchowym bogactwem Kościoła. Oni uczą nas, jak z wielką mądrością, hojnością i wytrwałością naśladować Jezusa Chrystusa. Współczesne czasy charakteryzują się brakiem autorytetów. Stąd – można przypuszczać – nastąpiło w ostatnich latach tak duże zainteresowanie relikwiami. To jeden z fenomenów współczesnego chrześcijaństwa. Ludzie szukają wzorca postępowania, a życie świętych i błogosławionych jest dla nich dobrym drogowskazem, w którym kierunku należy podążać, aby tak jak oni doświadczyć bliskości Boga. Św. Jan Paweł II w Starym Sączu mówił: „Święci nie przemijają. Święci żyją świętymi i pragną świętości. Święci wołają o świętych”. Relikwie, które są pozostałościami ziemskimi po świętych i błogosławionych, niemalże od pierwszych wieków chrześcijaństwa cieszą się kultem wiernych.

Na terenie diecezji tarnowskiej kult świętych i błogosławionych jest bardzo duży. Zauważył to św. Jan Paweł II, kiedy w roku 1999 podczas kanonizacji bł. Kingi w Starym Sączu powiedział: „Cieszę się, że duch apostołski świętych i błogosławionych żywy jest stale w Kościele tarnowskim”. Te słowa Papieża Polaka potwierdza ilość relikwii świętych i błogosławionych, jakie znajdują się na terenie diecezji tarnowskiej. Jest to blisko 250 pamiątek po wielu świadkach Chrystusa, z różnych wieków, od relikwii Krzyża Świętego począwszy, których jest około

40, aż po najliczniej reprezentowane relikwie św. Jana Pawła II, obecne w ponad 150 relikwiarzach, na bł. Karolinie Kózkównie skończywszy, czczonej w około 140 miejscach: w relikwiarzach i mensach ołtarzowych na terenie diecezji.

Obecny Rok Duszpasterski, przeżywany pod hasłem: „Jesteśmy napełnieni Duchem Świętym”, w którym akcentujemy osobę i dary Ducha Świętego w kontekście sakramentu bierzmowania, zwanego także sakramentem chrześcijańskiej dojrzałości, jest doskonałą okazją, aby wydobyć z zapomnienia tych świadków wiary, których imiona obieramy przy bierzmowaniu, i wskazać ich jako wzór do naśladowania.

Bardzo konkretnym powodem do wyeksponowania ich świadectwa życia jest obchodzony w tym roku zgodnie z uchwałą Sejmu jubileusz 100-lecia odzyskania przez Polskę niepodległości. W uchwale napisano: „11 listopada 1918 roku spełnił się sen pokoleń Polaków – Państwo Polskie narodziło się na nowo”. W dokumencie podkreślono, że to dzięki tym, którzy pozostali nieugięci, nasz Naród wyszedł zwycięsko z dziejowej próby. Ci, o których napisano w uchwale, to także święci i błogosławieni z okresu XIX wieku. Bardzo często to właśnie ich praca, działalność społeczna, postawa życiowa i pobożność przyczyniały się do odnawiania narodowej wspólnoty na fundamencie wiary chrześcijańskiej.

W kontekście setnej rocznicy odzyskania niepodległości zrodził się pomysł, aby na przykładzie świętych i błogosła-

wionych, zwłaszcza z okresu zaborów, pokazać rolę Kościoła w zmaganiach o niepodległość. Album pt. *Ziemia świętych i błogosławionych. Relikwie i relikwiarze Diecezji Tarnowskiej* właśnie taki stawia sobie cel. Tytuł nawiązuje do słów Jana Pawła II, które w liście skierowanym do Diecezji Tarnowskiej z okazji 225-lecia jej istnienia przypomniał Benedykt XVI w 2011 roku: „Jan Paweł II nazwał Waszą Diecezję ziemią świętych i błogosławionych. Wystarczy wspomnieć św. Stanisława Biskupa, Andrzeja Świerada i Benedykta, księżną Kingę, Szymona z Lipnicy, Teresę i Urszulę Ledóchowskie czy Karolinę Kózkównę i księdza Romana Sitkę. Ten wspaniały kwiat ich życia w Bogu nie zakwitłby, gdyby nie wiara pokoleń przodków”. Tak więc diecezja tarnowska jest nie tylko ziemią, która rodzi świętych i błogosławionych, ale również terenem, na którym święci i błogosławieni odbierają, poprzez licznie sprowadzane relikwie, należną im cześć.

Album opracowany w konwencji niepodległościowej zawiera fotografie niektórych relikwiarzy danego świętego znajdujących się na terenie diecezji tarnowskiej wraz z podaniem miejsc kultu, natomiast w nawiasie został podany stopień relikwii. Informacje na temat relikwii i relikwiarzy pochodzą z ankiety wypełnionej przez księży proboszczów poszczególnych parafii oraz z ankiet, jakie wpłynęły od wspólnot zakonnych posługujących na terenie diecezji. Album został podzielony na kilka części, co pozwala lepiej wyeksponować relikwie patronów Polski i świętych okresu zaborów, nazwanych w nim Apostołami niepodległości. Dużo miejsca w tej publikacji poświęcono relikwiom św.

Jana Pawła II – syna niepodległej Polski, który niemal wszystkich świętych i błogosławionych okresu zmagania o wolność Polski wyniósł do chwały ołtarzy. Dlatego też w wyżej wspomnianych częściach przy poszczególnych świętych i błogosławionych przytoczono fragmenty homilii, głównie Jana Pawła II, które podkreślają patriotyzm i społeczne zaangażowanie świętych tego okresu. Poza elementem patriotycznym starano się dokonać kwerendy wszystkich świętych i błogosławionych, którzy w postaci relikwii przebywają na terenie diecezji. Stąd w kolejnych częściach albumu ukazani są święci i błogosławieni kanonizowani w XX i XXI wieku, a następnie święci z wcześniejszych wieków oraz relikwiarze zbiorowe. Bogato również prezentuje się część zawierająca spis szczególnych świadków wiary, głównie męczenników, których relikwie znajdują się w mensach ołtarzowych.

Album ten, opracowany w setną rocznicę odzyskania przez Polskę niepodległości, jest hołdem złożonym wielu pięknym postaciom, które na co dzień pomijane milczeniem, godne są ukazania, bo bez ich duchowego, społecznego i patriotycznego zaangażowania nie byłoby wolnej, odrodzonej Polski. Jest on również materialnym upamiętnieniem przeżywanego jubileuszu w wymiarze diecezjalnym.

Bardzo budującym jest fakt, iż w upamiętnienie tej rocznicy w formie albumowej włączyli się prawie wszyscy prezydenci i starostowie z terenu diecezji tarnowskiej. Są to: Pan Fryderyk Kapinos – Prezydent Miasta Mielca, Pan Ryszard Nowak – Prezydent Miasta Nowego Sącza, Pan Roman Ciepela – Pre-

zydent Miasta Tarnowa, Pan Ludwik Węgrzyn – Starosta Powiatu Bocheńskiego, Pan Andrzej Potępa – Starosta Powiatu Brzeskiego, Pan Tadeusz Kwiatkowski – Starosta Powiatu Dąbrowskiego, Pan Andrzej Reguła – Starosta Powiatu Dębickiego, Pan Karol Górski – Starosta Powiatu Gorlickiego, Pan Zbigniew Tymuła – Starosta Powiatu Mieleckiego, Pan Marek Pławiak – Starosta Powiatu Sądeckiego, Pan Roman Łucarz – Starosta Powiatu Tarnowskiego.

Powstanie albumu *Ziemia świętych i błogosławionych. Relikwie i relikwiarze Diecezji Tarnowskiej* było możliwe dzięki ogromnej pracy wielu ludzi. Na szczególne wyrazy wdzięczności zasługuje Pan Kamil Bańkowski – fotograf, który z wielkim zaangażowaniem i pasją w krótkim czasie wykonał profesjonalne zdjęcia relikwiarzy w kościołach parafialnych diecezji tarnowskiej. Słowa podziękowania należą się wydawnictwu Prografix za skład i przygotowanie do druku niniejszego opracowania. Faktem również jest, że bez współpracy z księżmi proboszczami i ich wypróbowanej życzliwości przygotowanie albumu byłoby niemożliwe, dlatego im też należy się ogromna wdzięczność. Słowo „dziękuję” powinno wybrzmieć również pod adresem Pani

Anny Florek i Diakona Bartłomieja Wilkosza za pomoc w weryfikacji danych zawartych w albumie oraz pod adresem mediów diecezjalnych Radia RDN Małopolska i RDN Nowy Sącz oraz tarnowskiej edycji „Gościa Niedzielnego” za promowanie tego opracowania. Swoją udział w powstawaniu albumu miał również Wydział Duszpasterstwa Ogólnego

Kurii Diecezjalnej w Tarnowie oraz Akcja Katolicka Diecezji Tarnowskiej.

Na koniec z serca płynące wyrazy wdzięczności kieruję pod adresem Jego Ekscelencji Księdza Biskupa Andrzeja Jeża – pasterza Kościoła tarnowskiego – za podjęcie tej inicjatywy, błogosławieństwo oraz napisane słowo do niniejszego albumu.

Niepodległość została wymodlona, wypracowana i wywalczona przez Polaków, którzy najpierw stali się wewnętrznie wolni, ugruntowani w wierze, a także byli odpowiedzialni za naród. Przykładem ludzi właściwie rozumiejących wolność i zatroskanych o losy Ojczyzny są święci i błogosławieni. Dlatego poprzez kanonizacje i beatyfikacje wielu naszych rodaków, zwłaszcza z okresu zaborów, Jan Paweł II starał się nam pokazywać siłę płynącą z wiary w Chrystusa na konkretnych przykładach.

Skarbiec Kościoła jest pełen łask, jakie bezpośrednio od Boga otrzymali męczennicy, święci i błogosławieni. Oni swoją bezkompromisową postawą uczą nas kultury świętości. Ten album jest właśnie próbą odnowy Kościoła, wedle życzenia Ojca Świętego Benedykta XVI, poprzez prezentowanie świadectw życia ofiarnego w bliskości z Bogiem, czego niejako dokumentacją jest kult relikwii świętych i błogosławionych. Publikacja ta może być miłym prezentem lub ciekawą formą nagrody na różnego rodzaju konkursach związanych z obchodzoną rocznicą, ponieważ promuje bogate dziedzictwo kulturowe i duchowe diecezji tarnowskiej, „ziemi świętych i błogosławionych”.

ks. Jan Bartoszek

Relikwie Krzyża Świętego należą do niezwykle cennych przedmiotów kultu i traktowane są jak drogocenny klejnot. Ich obecność w przestrzeni sakralnej zawdzięczamy determinacji św. Heleny, matki cesarza rzymskiego Konstantyna Wielkiego. To ona, mając 78 lat, w Jerozolimie przez wiele miesięcy, z mapami w ręku, z planami starego miasta, przeprowadzała wywiady z potomkami dawnych mieszkańców i świadkami wydarzeń, które miały miejsce na Golgocie. Wiedziała, że krzyż miał być wrzucony do cysterny wydrążonej w skale u stóp wzniesienia Golgoty. Miejsce, w którym został ukrzyżowany Jezus, przez długi czas było otaczane kultem przez apostołów i pierwszych chrześcijan. Jednak w 135 roku, kiedy zdławiono drugie powstanie żydowskie, chrześcijanie musieli opuścić Jerozolimę. Na gruzach zniszczonego miasta cesarz Hadrian założył nowe, gdzie miejscem kultu stały się posągi pogańskich bóstw. Taki obraz Golgoty zastała cesarzowa Helena. Kazała usunąć z tego miejsca pogańską świątynię i rozpoczęła przekopywanie gruzów. Dzień 14 września 327 roku zapisał się na trwałe w historii kultu relikwii Krzyża, do dziś jest obchodzony w Kościele katolickim jako święto

Podwyższenia Krzyża Świętego, bo właśnie w tym dniu na dnie pękniętej skały Helena znalazła trzy drewniane krzyże. Obok leżała tabliczka Piłata, informująca o tym, że ukrzyżowany Chrystus był królem żydowskim. Po znalezieniu krzyży pojawił się problem w identyfikacji tego, na którym skonał Jezus. Z pomocą Helenie przyszedł biskup Jerozolimy Makary, który zarządził, aby wierni modlili się o cud, prosząc Boga o znak. Następnie biskup Makary polecił do łóżka ciężko chorej kobiety przynieść kolejno trzy krzyże. Pierwszy i drugi krzyż nie przywróciły zdrowia chorej i była już na progu śmierci. Kiedy jednak wniesiono trzeci krzyż, kobieta, po dotknięciu go, natychmiast została uzdrowiona. To był dla wszystkich znak autentyczności krzyża Zbawiciela. Helena największą część relikwii Krzyża Świętego przekazała do sanktuarium Grobu Świętego w Jerozolimie. Drugi fragment przesłała do Konstantynopola, a trzecią część, razem z innymi relikwiami męki Pańskiej i ziemią z Golgoty, przywiozła do Rzymu.

W Polsce najstarsze relikwie Krzyża Świętego przechowywane są w sanktuarium Świętego Krzyża na Górze Święty Krzyż (Łysej Górze). Benedyktyńska legenda, którą zanotował Jan Długosz, mówi, że klasztor ufundował Bolesław

Karol Wojtyła, późniejszy papież Jan Paweł II, urodził się 18 maja 1920 roku w Wadowicach. Dwa lata po odzyskaniu przez Polskę niepodległości. Jako syn polskiej ziemi, niepodległej Polski. Jako papież „z dalekiego kraju” wzywał nas, Polaków, do tego, abyśmy troszczyli się o naszą ziemską ojczyznę, abyśmy nie pozwalali niszczyć dorobku naszych ojców. Nauczanie Jana Pawła II to nie tylko słowo, ale i osobiste świadectwo, szczególnie ten pocałunek składany na polskiej ziemi. Tę ziemię Papież porównał do rąk matki, a samą ojczyznę nazwał „matką ziemską” (Warszawa-Okęcie, 16 czerwca 1983 roku).

Kolejne pielgrzymki Ojca Świętego do ojczyzny były nieustannym świadectwem synowskiego przywiązania do Polski. On wielokrotnie zresztą to synostwo podkreślał, również w wystąpieniach dla międzynarodowych gremiów. Była to, trwająca przez wszystkie lata pontyfikatu, niezwykła katecheza. W 1979 roku z Warszawy rozległ się potężny głos przyzywający Ducha Świętego, by odnowił oblicze polskiej ziemi (*Homilia na placu Zwycięstwa*, Warszawa, 2 czerwca 1979 roku). W ślad za tym w Krakowie (9 czerwca 1979 roku) Ojciec Święty dokonał bierzmowania dziejów Polski. Papież zwrócił oczy rodaków ku rodzimej przeszłości, wskazując, że w narodowej historii odnajdują swoją tożsamość. Historia ta zaś nierozdzielnie wiąże się z Chrystusem. Papińska lekcja historii kieruje

uwagę na wielkich rodaków. Jest to plejada błogosławionych i świętych, których beatyfikacje i kanonizacje równocześnie ukazywały sposoby urzeczywistniania czynem miłości do ojczyzny. Często też Jan Paweł II podkreślał ich zaangażowanie społeczne i polityczne w dążeniu do niepodległości. Podczas swojego pontyfikatu papież Polak wyniósł do chwały ołtarzy 1340 błogosławionych (w tym 154 Polaków) oraz 478 świętych (w tym dziewięciu Polaków i dwie osoby związane z Polską).

Jan Paweł II mówił wiele razy o obowiązku pamięci o heroicznym wysiłku przodków, by odzyskać niepodległą Polskę. Szczególnie mocno zaznaczyło się to, kiedy Ojciec Święty poświęcił pomnik Armii Krajowej (11 czerwca 1999 roku) i odwiedził cmentarz w Radzyminie, gdzie są pochowani żołnierze polegli w bitwie 1920 roku. Tam Jan Paweł II powiedział: „Wiecie, że urodziłem się w roku 1920, w maju. W tym czasie bolszewicy szli na Warszawę. Dlatego noszę w sobie od urodzenia wielki dług w stosunku do tych, którzy wówczas podjęli walkę z najeźdźcą i zwyciężyli, płacąc za to swoim życiem”.

Miłość do ojczyzny, pielęgnowana zgodnie przez rodzinę, Kościół i szkołę – to właśnie ona ukształtowała patriotyzm Karola Wojtyły. Wyraźnie to widać w jego młodzieńczej twórczości. Napisaany w 1940 roku *Hiob* jest wielką metaforą cierpiącej Polski. W tym samym roku powstał kolejny dramat *Jeremiasz* – jego akcja rozgrywa się w XVII-wiecznej Polsce.

W tym czasie dwie postaci wskazują drogi odzyskania wolności: ks. Piotr Skarga – poprzez odrodzenie moralne narodu, i Stanisław Żółkiewski – bohaterski hetman, uczący walczyć zbrojnie o niepodległość mimo chwilowych klęsk. Obie te drogi zawsze będą wskazywane przez Karola Wojtyłę również w okresie posługi kapłańskiej i papieskiej.

Ojczyzna staje się również tematem poetyckiej twórczości Karola Wojtyły: „Ojczyzna – kiedy myślę – wówczas wyrażam siebie i zakorzeniam, mówi mi o tym serce, jakby ukryta granica, która we mnie przebiega ku innym, aby wszystkich ogarnąć w przeszłość dawniejszą niż każdy z nas: z niej się wyłaniam [...], gdy myślę Ojczyzna – by zamknąć ją w sobie jak skarb. Pytam wciąż, jak go pomnożyć, jak poszerzyć tę przestrzeń, którą wypełnia” (*Poezje wybrane*, Warszawa 1983). Ten fragment większej całości pt. *Myśląc ojczyzna* odkrywa przed nami bardzo

ważne myśli. Ojczyzna dla człowieka to niezbędne źródło osobowej tożsamości. Jej przeszłość jest równocześnie jego przeszłością. To jakby pokonanie granicy czasu wyznaczonej datą urodzenia. Ojczyzna daje poczucie przynależności do wspólnoty, to, czego dziś tak bardzo ludziom brakuje. Ojczyzna jest wartością bezcenną, skarbem, którego pomnażanie jest powinnością każdego człowieka.

▲ Jedyny w Polsce zachowany ołtarz papieski w Starym Sączu

Miejsca kultu:

Biała Niżna – zgrupowanie s. św. Dominika (I) ■ Bochnia – par. św. Mikołaja ■ Bochnia – par. św. Pawła ■ Bochnia – dom zak. s. Służebniczek (III) ■ Borki (I) ■ Borzęcin Dolny ■ Borzęcin Górny ■ Brzesko – par. Mił. Bożego (I) ■ Brzesko – par. św. Jakuba (I) ■ Brzeźnica – dek. Pustków-Osiedle (I) ■ Chorzelów – dom zak. s. Franciszkanek (I) ■ Ciężkowice ■ Cikowice (I) ■ Czarna (II) ■ Czchów – dom Efez (I) ■ Dąbrowa Tarnowska ■ Dębica – par. MBA (I) ■ Dębica – par. Mił. Bożego ■ Dębica – par. NSPJ (II) ■ Dębica – par. św. Jadwigi (I) ■ Dobra ■ Dobrków (I) ■ Dulcza Wielka (II) ■ Gaboń (I) ■ Gnojnik (II) ■ Gołkowice (III) ■ Gorzków (II) ■ Gręboszów (I) ■ Gromnik (II) ■ Gródek (I) ■ Grybów ■ Grywałd (I) ■ Jadowniki (I) ■ Janowice (I) ■ Jasienna (I) ■ Jaworzna (I) ■ Jodłowa Górna ■ Jodłownik (I) ■ Jurków (I) ■ Korzenna (I) ■ Koszyce Małe (II) ■ Koszyce Wielkie (I) ■ Krużłowa (I i II) ■ Krynica-Zdrój – par. Wn. NMP ■ Krynica-Zdrój – par. św. Antoniego (II) ■ Krzeczów (I) ■ Krzyżanowice (I) ■ Kwiatonowice ■ Laskowa (II) ■ Lipnica Murowana (I) ■ Lisia Góra (I) ■ Łęg-Zamoście (I, II) ■ Łęki Górne (I) ■ Łoniowa (II) ■ Łososina Górna (II) ■ Łukowa (I) ■ Łukowica (I) ■ Męcina (I) ■ Mędrzechów (I) ■ Mielec – par. Ducha św. (I) ■ Mielec – par. św. Mateusza Ew. (I) ■ Mikuszowice (II) ■ Mszanka (I i II) ■ Nagoszyn (I) ■ Niedomice ■ Niskowa (I) ■ Niwka – kaplica (II) ■ Nowa Jastrzębka (I i II) ■ Nowe Rybie (I) ■ Nowy Sącz – par. Ducha św. (I) ■ Nowy Sącz – par. Jana Pawła II (I) ■ Nowy Sącz – par. Krzyża św. (I) ■ Nowy Sącz – par. MB Niepokalanej (I) ■ Nowy Sącz – par. św. Kazimierza (I) ■ Nowy Sącz – par. św. Małgorzaty ■ Nowy Sącz – par. św. Rocha (I) ■ Ochotnica Górna ■ Okocim (II) ■ Okulice (I) ■ Olszanka (I) ■ Otfinów ■ Piasierbiec (I) ■ Paszyn ■ Pilzno ■ Pisarzowa (I i II) ■ Piwniczna-Zdrój (I) ■ Podegrodzie (II) ■ Porąbka Uszewska (I) ■ Przeczycza ■ Przybyśławice (I) ■ Przyszowa ■ Ptaszkowa ■ Pustków-Osiedle (I) ■ Rytro (I) ■ Rzezawa (II) ■ Rzuchowa (I) ■ Słotowa ■ Stary Sącz – par. Mił. Bożego (II) ■ Stary Sącz – klasztor s. Klarysek (I) ■ Staszkówka (I) ■ Stawisza – par. Śnieżnica (I) ■ Straszęcin (I) ■ Stróże (I) (DPS) ■ Strzelce Wielkie (I) ■ Szalowa (II) ■ Szarwark (I) ■ Szczawnica ■ Szczepanów (I) ■ Szczucin (I) ■ Szczyrzyc (I) ■ Tarnowiec (I) ■ Tarnów – par. katedralna (I) ■ Tarnów-Klikowa (I) ■ Tarnów – par. Mił. Bożego (I i II) ■ Tarnów – par. NSPJ (I) ■ Tarnów – par. św. Józefa i MBF (I) ■ Tęgoborze (I) ■ Trześć ■ Tuchów – par. Naw. NMP (I) ■ Tylicz (I) ■ Tymowa ■ Uście Gorlickie (I) ■ Wilkowisko (I) ■ Wojnicz (I) ■ Wola Piskulina (II) ■ Wola Rzędzińska – par. Mił. Bożego (I) ■ Tarnów – WSD (I) ■ Zaczarnie (I) ■ Zakliczyn – par. św. Idziego (I) ■ Zbylitowska Góra ■ Zglobice (I) ■ Ziempiów (I i II) ■ Żabno (I) ■ Żegiestów-Zdrój (I) ■ Żyraków (I) ■

Chorzeliów

SYN NIEPODLEGŁEJ POLSKI ■ Relikwie św. Jana Pawła II

SYN NIEPODLEGŁEJ POLSKI ■ Relikwie św. Jana Pawła II

Krużlowa

SYN NIEPODLEGŁEJ POLSKI ■ Relikwie św. Jana Pawła II

Mielec

■ PARAFIA DUCHA ŚW.

św. Stanisław ze Szczepanowa

(ok. 1030-1079)

biskup krakowski, męczennik, jeden z głównych patronów Polski

Jan Paweł II o św. Stanisławie ze Szczepanowa:

„Historia uczyniła św. Stanisława również patronem narodowej jedności. Kiedy w 1253 roku Polacy doczekali się kanonizacji pierwszego syna swojej ziemi, Polska boleśnie doświadczyła podziału dzielnicowego. I właśnie ta kanonizacja wzbudziła w książętach z pozostającego u władzy rodu Piastów potrzebę zgromadzenia się w Krakowie, aby przy grobie św. Stanisława i w miejscu jego męczeństwa dzielić wspólną radość z wyniesienia Rodaka na ołtarze Kościoła powszechnego. Wszyscy widzieli w nim swego patrona i pośrednika przed Bogiem. Wiązali z nim nadzieje na lepszą przyszłość Ojczyzny. Z legendy, która głosiła, że posiekane podczas zabójstwa ciało Stanisława miało się na nowo zrosnąć, rodziła się nadzieja, że Polska piastowska przezwycięży dynastyczne rozbięcie i wróci jako państwo do trwałej jedności. W tej nadziei od czasu kanonizacji obrano świętego Biskupa Krakowa na głównego Patrona Polski i Ojca Ojczyzny. Jego relikwie złożone w katedrze wawelskiej doznawały religijnej czci ze strony całego Narodu. Cześć ta nabrała nowego znaczenia w czasach rozbiorów, kiedy spoza kordonów, zwłaszcza ze Śląska, przybywali tutaj Polacy, aby zbliżyć się do tych relikwii, które przypominały o chrześcijańskiej przeszłości niepodległej Polski. Jego męczeństwo stało się świadectwem duchowej dojrzałości naszych praojców i nabrało szczególnej wymowy w dziejach Narodu. Jego postać była symbolem jedności budowanej już nie w oparciu o terytorium niepodległego państwa, ale o nieprzemijalne wartości i duchową tradycję stanowiącą fundament narodowej tożsamości”.

List z okazji 750-lecia kanonizacji św. Stanisława biskupa, Watykan, 8 maja 2003 r.

Miejsca kultu:

Brzesko – par. św. Jakuba (I) ■ Jasienna ■ Tarnów – par. katedralna (I) ■ Limanowa (I) ■ Łabowa (I) ■ Rzepiennik Biskupi, (r – z) ■ Sienna (I) ■ Smęgorzów ■ Stary Sącz – par. Trójcy Przenajświętszej (I), (Klasztor Sióstr Klarysek) ■ Szczepanów (I) ■

PATRONOWIE POLSKI I DIECEZJI TARNOWSKIEJ ■ św. Stanisław ze Szczepanowa

Szczepanów

APOSTOŁOWIE NIEPODLEGŁOŚCI ■ *bl. Karolina Kózka*

IWKOWA

APOSTOŁOWIE NIEPODLEGŁOŚCI ■ *bl. Karolina Kózka*

Zabawa

Krynica-Zdrój • PARAFIA ŚW. ANTONIEGO

RELIKWIE KANONIZOWANYCH I BEATYFIKOWANYCH W XX I XXI WIEKU

św. Jan z Dukli

(1414-1484)

polski pustelnik, franciszkanin, a następnie bernardyn, patron archidiecezji przemyskiej, Lwowa i rycerstwa polskiego.

Miejsca kultu:

Krynica-Zdrój - par. św. Antoniego ■ Wadowice Dolne ■

Wadowice Dolne

RELIKWIE KANONIZOWANYCH I BEATYFIKOWANYCH W XX I XXI WIEKU

Koszyce Małe

bł. Jerzy Popiełuszko

(1947-1984)

polski duchowny katolicki, kapelan „Solidarności”,
obrońca praw człowieka w PRL, męczennik

Tarnów

▪ WYŻSZE SEMINARIUM DUCHOWNE

Miejsca kultu:

Dębica – par. Mił. Bożego ■ Grabno ■ Jurków – kaplica Wilczyce (I) ■ Krynica-Zdrój – par. św. Antoniego (I) ■ Książnice ■ Limanowa (I) ■ Łęki Górne (I) ■ Łososina Górna (I) ■ Mogilno (I) ■ Nowy Sącz – par. św. Rocha (I) ■ Podegrodzie ■ Podłopień ■ Sienna (I) ■ Skrzyszów (I) ■ Strzelce Wielkie (I) ■ Tarnów – par. Chr. Dobrego Pasterza (I) ■ Tylicz (I) ■ Tarnów – WSD (I) ■ Wojakowa (I) ■ Żyraków (I) ■

RELIKWIE Z WCZESNIEJSZYCH WIEKÓW

Nowy Sącz

PARAFIA ŚW. KAZIMIERZA

św. Kazimierz Królewicz

(1458-1484)

polski królewicz, syn Kazimierza IV Jagieł-
łończyka i Elżbiety Rakuszanki, od 1481
namiestnik królewski w Koronie Królestwa
Polskiego, patron Polski i Litwy

Miejsca kultu:

Nowy Sącz – par. św. Kazimierza (I) ■ Radgoszcz – par.
św. Kazimierza (II) ■ Tarnów – par. św. Rodziny (III) ■

Stary Sącz

KLASZTOR SIÓSTR KLARYSEK

św. Klara

(1194-1253)

zakonnica, duchowa córka św. Franciszka
z Asyżu, współzałożycielka klarysek,
dziewica

Miejsca kultu:

Limanowa (I) ■ Stary Sącz – klasztor s. Klarysek ■
Zagórze – Prowincja Krakowska Braci Mniejszych
Kapucynów ■ Szczepanów (II) ■

RELIKWIE Z WCZESNIEJSZYCH WIEKÓW

Lubcza

św. Klemens I

(zm. ok. 101 r.)

męczennik, ojciec Kościoła, zwany Aposto-
łem pokoju, przełożony gminy rzymskiej,
papież w latach ok. 91–101

Miejsca kultu:

Domosławice ■ Lubcza (II) ■

Rzezawa

św. Leopold III

(1073-1136)

margrabia Austrii z dynastii Babenbergów
od 1095 do 1136, patron Austrii

Miejsce kultu:

Rzezawa (I) ■

Szerzyny

W relikwiarzu znajdują się relikwie między innymi:
św. Redegunda ■ S. Nemesi M ■ S. Fucundi M ■ S. Theogeni M ■ S. Domni M
■ S. Pulcheriae M ■ S. Isidori M ■ S. Ostiani M ■ S. Heliodori M ■

Dąbrowa Tarnowska

W relikwiarzu znajdują się relikwie między innymi:
nieznani święci męczennicy rzymscy ■

Dobra

W relikwiarzu znajdują się relikwie między innymi:
św. Walenty ■ św. Peregrini ■ św. Bonifacy ■ św. Modest i inni ■

